

saaledes, at han ikke vilde anse den Mand for stiftet til at lede Teatret, som vilde bringe Balance tilveje paa Budgettet. (Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet nikker). Naar, det indbringer altsaa den ærede Minister. Saa synes jeg, at han er godt inde paa den nuværende Teaterchefs Administrationsplan, som efter min Mening er den, at Teatret ikke behøver at dække sig selv, men at det absolut naturnødvendigt skal have understøttelse. Jeg vil da gerne bede den ærede Minister om at bevise for Folketinget, hvorfor dette er nødvendigt, thi det er dog klart, at naar man opstiller en saadan Sætning, kan Folketinget kræve et Bevis derved. Det kan ikke ligge deri, at Indtægten er konstant, saa den ikke kan forandres, thi vi se, at Indtægterne stikke. Det kan heller ikke ligge deri, at Udgiften er konstant, thi vi have ogsaa set, at Udgifterne stikke. Man har der haft et Spillerum paa 100,000 Kr. baade for Indtægten og for Udgifternes Bedkommende, hvilket vil være let at paavise, men jeg skal ikke her komme ind paa Tal, især da Folketingets Stilling er, som den er, over for Ministeren i denne Sag. Men sikkert er det, at den ærede Minister ikke kan henholde sig hertil, og jeg ved da overhovedet ikke, hvorfra han vil hente sit Bevis. Jeg vil over for den ærede Minister opstille den modsatte Sætning, nemlig den, at jeg er fuldkommen overbevist om, at det kongelige Teater under en heldig og god Administration maa kunne dække sig, ja, maaske endog saa under særlig gunstige Konjunkturer give Overskud. Jeg kan ikke se rettere, end at tidligere Erfaringer med Hensyn til det kongelige Teaters Bestyrelse viser det, og jeg synes, at det er nødvendigt, at man fremhæver dette, fordi det efterhaanden ikke er langt fra at blive en Folkeovertro, at det kongelige Teater nødvendigvis maa give Overskud. Nu skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder af Budgettet, og det vilde jeg ogsaa anse for ganske unødvendigt, men jeg er overbevist om, at hvis den ærede Minister vilde undersøge f. Eks. Lønningsskontoen for de til det kongelige Teater knyttede Embedsmænd og vilde spørge, om den og dens Embedsmænd eller Kunstner ogsaa er nødvendig for Teatrets Drift, saa vilde den ærede Minister faa overmaade god Besked om, hvilket overskødt stort Personale der findes ved Teatret i Øjeblikket. Jeg vil ikke paa nogen Maade komme ind paa en detailleret Kritik her, fordi jeg anser det for ganske unødvendigt og af visse Grunde upassende, om man her i Tinget vilde be-

skæftige sig med de enkelte Personers større eller mindre Nødvendighed. Men een Ting vil jeg tillade mig at nævne, fordi den har vakt Interesse netop i disse Dage. I Gaar eller i Forgaars eller for nogle Dage siden er der blevet ansat en ny Sceneinstruktør (Nødvendigt af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet) eller maaske rettere en ny Økonominspektør med Forpligtelse til at deltage i Sceneinstruktionen, og det tror jeg i Virkeligheden bliver det samme som en ny Sceneinstruktør. Hvis den ærede Minister vil have Hovedet under den Binge, saa tager han fejl, for det er ikke forskelligt fra det, vi nu have. Den nuværende Sceneinstruktør Hr. Pietro Krohn er jo ogsaa en Økonominspektør, der deltager i Sceneinstruktionen. Der er saaledes 4 Sceneinstruktører (Afbrydelse) ja, fire (S. v. H. Sage: Fem) nej, der tror jeg, det ærede Medlem tager fejl, det bliver kun 4 (Er Stemme: Balletmesteren). Han kaldes ikke Sceneinstruktør. Der er nemlig paa det kongelige Teaters Budget opført en Sceneinstruktørgage, hvis Indehaver jeg ikke vil nævne. Det er en Mand, som nu er meget gammel og som paa andre Punkter er en forfænt Mand, som det vilde være urimeligt at drage frem her. Denne Mand har 2,400 Kr. om Aaret, og i alt Fald i de 5 sidste Aar har han ikke sat noget Stykke i Scene, ja jeg tror næsten, at jeg kan sige: i de sidste 7—8 Aar, og jeg ved ikke, om han overhovedet i den Tid har haft noget med Teatret at sige. Men som sagt, han er en gammel, sygelig Mand, som det vilde være ganske urimeligt og uberettiget at rette noget Angreb paa her. Derimod tror jeg nok, at man tør sige, at en Administration, som lønner Embedsmænd, der aldeles ikke fungerer, men kun opbære Gage, ikke er i Besiddelse af nogen stor Sparommelighed. Man kunde vist tænke sig adskillige Indskrænkninger paa Lønningsskontoen for ad den Vej at opnå en Nedgang i Udgifterne, og hvis den ærede Minister overhovedet vilde gøre sig den Ulejlighed at gennemgaa de store Konst, som findes paa det tgl. Teaters Budget under Honorarer, Lønninger, der give Ret til Alderdomsforsørgelse, og endelig ogsaa de Gager, der ere forbundne med Pensioner, saa vil den ærede Minister vist finde ikke saa Bøster, der med Udbytte kunde stryges. Dermed vilde det ogsaa være muligt at bringe Indtægten op, hvilket den ærede Minister nok vil kunne forstaa, naar han ser, hvor ubeldigt det gaar med mange af de Stuespil, som det tgl. Teater opfører — men som sagt, de rent litterære og kunstneriske Spørgsmaal skal jeg